

Una Devesa inèdita

Les obres que ara culminen en el nou nus d'accessos a Girona brinden la imatge d'una Devesa inèdita, no sabem encara si millor o pitjor que la coneguda de sempre. Hi han plantat molts arbres, però també n'han abatut molts de vells. S'han suprimit moltes noses, però també se n'han alçat de noves, perfectament innecessàries i evitables. S'ha restituit el sentit de rambla de l'avinguda de Ramon Folch, però –a diferència de la primitiva– és una rambla que no mena enlloc; només a una rotonda de circulació rodada i a una seqüència de passos de zebra que no faran ni fàcil ni còmode l'accés al parc. Una vegada més, els automòbils hauran guanyat la partida als desvalguts vianants, i és molt possible que no s'hagi superat el trencament endèmic entre la ciutat i el parc.

Però no és pas d'aquesta Devesa de la que volfem parlar aquí, sinó d'una Devesa literària que s'ha mantingut pràcticament inèdita durant gairebé vuitanta anys, i que és deguda a la ploma de Joan Arús.

Joan Arús i Colomer, nascut a Castellar del Vallès l'any 1891 i mort a la mateixa població l'any 1982, va viure a Sabadell i va destacar com a poeta i també com a assagista de temes literaris i poètics. D'inspiració simbolista, va ser definit per Alexandre Plana com «un poeta líric que treu enfora la inquietud que li muda en desitjos les sensacions més vagues, ordenades segons la raonable harmonia que li dicta el moment». Com molts dels escriptors de la seva època, va prendre part en els Jocs Florals de Girona, on tenia amics com Palol i Tharrats. L'any 1927 va llegir una selecció dels seus poemes a l'Ateneu gironí, entre ells el titulat *Posta de tardor a Girona*, manuscrit deu anys abans, que va restar en poder de Carles Rahola, president de l'entitat, i que ara surt a la llum. Així podem afegir el nom de Joan Arús a la llista de tants poetes que durant aquest segle han dedicat estrofes a la Devesa; velles sensacions que s'uneixen a la nova imatge del parc com un element de contrast. L'arbreda històrica acredita un cop més –entre la tradició i la renovació– la seva realitat polièdrica i inesgotable.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Posta de tardor a Girona.

La tarda, quieta, mor.
Els platans de la Devesa
fan un sol or del seu or
i l'or de la posta encara.

De tots ells (sembla que frisson
cada arbre per ferre un cant)
m'arriba la xerradissa
de tant ocells com hi han.

Quina divina mudança
en cores, a la Tardor!
El món arreu va demand-re
perquè em senti als ulls millor.

Quants, atònit, la contrada:
no se si és un vell tapis
o la visió encantada
d'un bell somni fonèdic.

I dic, abrupt: D'on venia,
on és que sóc i per què?...
No se la ni ni de re:
ni l' hora jo em diluïa.

L'espai és orfe de vent.
Tot calla i s'immobilitza.
Dorm la llum. Sembla talment
que la porta s'eternitza

Mes ara em trobo de nou;
la pau de l' hora és malnema:
el vent, de sobte, remou
els platans de la Devesa.

I ara d' il·lusió berpuella's
el meu seny: al vent rebel
caven per terra les fulles
i els ocells volen pel cel.

10-XI-17

Joan Arús

X X X